

Til § 37

Bestemmelsen omfatter § 7, stk. 2, og § 22 i den gældende værditabslov. Det forudsættes, at ordningen som hidtil administreres af Finansstyrelsen. De nærmere bestemmelser om Finansstyrelsens funktion vil blive fastsat i en bekendtgørelse. Der vil ligeledes i bekendtgørelse blive fastsat nærmere regler for værditabsordningens administration i amterne og i forhold til Miljøstyrelsen, der i princippet skal svare til den gældende bekendtgørelse, jf. Miljø- og Energiministeriets bekendtgørelse nr. 536 af 19. juni 1996, herom med de ændringer og tilføjelser, der følger af, at administrationen skal tilrettelægges på grundlag af Finansministeriets rapport »Forvaltning af tilskud« (maj 1996).

I reglerne vil bl.a. den i § 33 foreslåede garantiordning nærmere blive fastlagt, og der vil også kunne fastlægges nærmere pligter for amtsrådet eller andre myndigheder til at vurdere, om der er mulighed for at gennemføre krav på udgiftsdækning og erstatning efter forslagets §§ 73 og 74.

Det skal særligt nævnes, at en evaluering af værditabsordningen er under udarbejdelse. Den endelige fastlæggelse af en evalueringsordning forventes klar ved lovforslagets ikrafttræden.

Til § 38

Bestemmelsen svarer til § 23 i den gældende værditabslov. Der vurderes ikke at være grundlag for at ændre den hidtidige retstilstand. Bestemmelsen svarer til § 16 i kapitel 2 og § 25 i kapitel 3, da afgørelserne i høj grad svarer til de afgørelser, der træffes i medfør af disse kapitler.

Der henvises til bemærkningerne til § 16.

Til kapitel 5

Kapitlet indeholder hjemlerne for myndighederne til at meddele påbud om undersøgelser og oprydninger, herunder en afgrænsning af, til hvem påbud kan rettes.

Hjemlen vedrørende påbud om oprydninger for forureninger, der er sket før lovforslagets ikrafttræden (den 1. januar 2000) og hjemlen vedrørende påbud om oprydninger vedrørende forureninger fra private olietanke til boligopvarmning, der er konstateret før den af miljø- og energiministeren fastsatte dato i henhold til forslagets § 48, skal fortsat findes i miljøbeskyttelsesloven med de ændringer i miljøbeskyttelsesloven, som samtidig foreslås i lovforslagets § 90, nr. 5 og 6.

Til § 39

Bestemmelserne er en videreførelse af reglerne om myndighedsstrukturen i miljøbeskyttelseslovens §§ 65 og 66.

Af bestemmelsen i stk. 1 fremgår, at det er kommunalbestyrelsen i den kommune, hvorfra forureningen stammer, der er påbudsmyndighed. Dette gælder, uanset om en forurening efterfølgende har bredt sig udover kommunegrænsen, eller for eksempel om en transportør har adresse i en anden kommune. Det afgørende er således, hvor driftsherrens virksomhed eller anlæg er beliggende, eller hvor for eksempel et mobilt anlæg befandt sig på det tidspunkt, da forureningen skete. Det er ligeledes kommunalbestyrelsen, der er myndighed ved virksomheder, som har etableret sig uden fornøden tilladelse, uanset om virksomhedstypen i øvrigt efter miljøbeskyttelsesloven skulle have haft en godkendelse af amtsrådet.

I overensstemmelse med miljøbeskyttelsesloven er det efter bestemmelsen i stk. 2 amtsrådet, der meddeler påbud vedrørende virksomheder, som amtsrådet har tilsynet med. Dette gælder, uanset om den forurenende virksomhed er ophørt på tidspunktet for meddelelsen af påbudet.

Har en forurenende virksomhed som følge af ændringer i tilsynsreglerne efter miljøbeskyttelsesloven haft flere tilsynsmyndigheder, er påbudsmyndigheden den myndighed, som på påbudstidspunktet har tilsynet eller som senest havde tilsynet med virksomheden, såfremt virksomheden er ophørt.

Kan en forurening henføres til flere forurenere, og er såvel kommunalbestyrelsen som amtsrådet rette myndighed efter bestemmelserne i stk. 1-2, træffer hver myndighed afgørelse om påbud til den forurener, som myndigheden har haft tilsynet med. Myndighederne bør naturligvis samarbejde med henblik på at udstede enslydende påbud til samtlige forurenere.

Efter bestemmelsen i stk. 3 er det kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor den amtskommunale virksomhed drives, som træffer afgørelse i medfør af bestemmelsen.

Til § 40

Udover påbud om afgivelse af oplysninger, der umiddelbart er i forurenerens besiddelse, hjemler bestemmelsen påbud om, at forurenere for egen regning skal foretage nærmere undersøgelser m.v. Hermed kan oplysninger om forureningsens omfang og karakter, grundvandsforhold o.lign. blive belyst med henblik på stillingtagen til omfanget af den nødvendige oprydning eller andre afværgeforanstaltninger.